

Mekanda Zamanın Erimesi

– DursunTİFTİK · 05 Ocak 2019

*****Korku sebilinden gözyaşı içtim
*****Karıştı sulara hayâl arklarım
*****Göğsüm daralmıştı sensiz bir hiçtim
*****Yıkıldı üstüme gönül barklarım

1.

Her kuytuda bir titreşim...
Hüznün frekansı besleniyor sürekli
Hayâlin sevinçli anıları da yitik
Umut filiz veremiyor karada
Yalnızlığın tek başınalığı yaşanıyor
Ruhun kâinâtsı diyarında

Suskunluğum susatıyor artık
Tebessüme susamış gibi oluyorum
Konuşsam delireceğim
Ben susarak doyuyorum(!)

2.

Yine ben geldim dilârâ
Ölüm besledim zülfıkarın kınında
Sadağında nergis taşıyan bir dervişin otağında

3.

Oysa mavi sargılı kundağın mutlu bir bebeğiydim sabıkası olmayan mekanlarda
Aynı devreyi tamamlayan sargılar gibiydik hayatla
Kırık-çıkıklarım oldu zamanla
Sargıların rengi de değişti şekli de
En çok yüreğim kanadı
“Yürek sargısı yok!” dediler dilârâ

Ne olur beni de an bir ara

4.

Sus/ ma kursağında kal/ ma / sın hasretin elemleri

Takıl/ ma cânânın kalbini eritmesine
Sus ve tadını çıkar aşkın
Ne de olsa her îtirâf tevbeyle alışkın
...

Dursun Tiftik